

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 grudnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w Z. odmówił A. M., na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., poz. 43 ze zm.) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), prawa do emerytury z uwagi na to, że wnioskodawca nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 roku łącznie 25 lat, 7 miesięcy i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 25 lat, 6 miesięcy i 27 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 1 dzień okresów nieskładkowych, w tym żadnego okresu stażu pracy w szczególnych warunkach (decyzja k. 10 akt ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca w dniu 9 stycznia 2018 roku. W uzasadnieniu podniósł, iż był zatrudniony w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w okresie od 1 grudnia 1975 roku do 12 listopada 1991 roku, na stanowisku mechanika pojazdów samochodowych naprawiając autobusy komunikacji miejskiej, w kanałach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w systemie trzymianowym (odwołanie k.3-4).

W odwiedzi na odwołanie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w Z. wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko przedstawione w zaskarżonej decyzji. Dodatkowo podniesiono, iż wnioskodawca nie przedstawił świadectwa pracy w warunkach szczególnych. Z dokumentacji osobowej wynika, iż w okresie od 1 grudnia 1975 roku wykonywał pracę na stanowisku stażysty, od 1 marca 1976 roku – elektromontera, od 13 listopada 1978 roku – elektromontera samochodowego, od 1 marca 1981 roku – mechanika napraw pojazdów samochodowych, od 1 czerwca 1991 roku – elektromontera napraw pojazdów samochodowych. Nadto z pisma MPK wynika, iż w aktach osobowych wnioskodawcy brak jest dokumentów potwierdzających pracę wnioskodawcy w warunkach szczególnych (odpowiedź na odwołanie k. 5-6).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca – A. M. urodził się w dniu (...) (okoliczność bezsporna, wniosek o emeryturę k.1-6 akt ZUS).

W dniu 4 grudnia 2017 roku wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury (wniosek k.1-6 akt ZUS).

Odwołujący nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego (wniosek k.1-6 akt ZUS).

Ubezpieczony był zatrudniony w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w okresie od 1 grudnia 1975 roku do 12 listopada 1991 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach: od 1 grudnia 1975 roku na stanowisku stażysty, od 1 marca 1976 roku – elektromontera, od 13 listopada 1978 roku – elektromechanika samochodowego, od 1 stycznia 1979 roku – elektromechanika napraw pojazdów samochodowych, od 1 października 1982 roku – mechanika napraw pojazdów samochodowych, od 1 czerwca 1991 roku – elektromontera napraw pojazdów samochodowych. Od 1 kwietnia do 30 września 1982 roku, od 1 września do 31 grudnia 1985 roku powierzono mu funkcję brygadzysty (świadectwo pracy k.6 akt ZUS, umowy i angaże akta osobowe k.30).

Odwołujący skończył szkołę doskonalenia zawodowego jeszcze zanim zaczął pracować w MPK (przesłuchanie wnioskodawcy A. M. e-protokół z 24 IV 2018 roku 01:28:33).

W okresie od 27 października 1976 roku do 14 października 1978 roku odbył zasadniczą służbę wojskową (okoliczność bezsporna – świadectwo pracy k.6, książeczka wojskowa k.3-4 akt ZUS).

W okresie zatrudnienia angaż wnioskodawcy zmieniał się chociaż praca była ta sama. Do jego obowiązków należała naprawa autobusów w kanałach. Autobusów było ponad 200 (przesłuchanie wnioskodawcy A. M. e-protokół z 24 IV

2018 roku 01:28:33 w zw. z 00:01:41, zeznania świadka Z. W. e-protokół z 24 IV 2018 roku 00:32:23, zeznania świadka J. K. e-protokół z 24 IV 2018 roku 01:07:38).

Wykonywał wszystkie czynności związane z elektromechaniką w autobusach. Zakres jego obowiązków się nie zmieniał, praca była ta sama. Wykonywał pracę w Zajezdni (...). Było tam 10 kanałów i zatrudnieni byli mechanicy, elektromechanicy i spawacze (przesłuchanie wnioskodawcy A. M. e-protokół z 24 IV 2018 roku 01:28:33 w zw. z 00:01:41, zeznania świadka J. K. e-protokół z 24 IV 2018 roku 00:53:30).

Poważniejsze naprawy np. silników robili mechanicy, a elektromechanicy robili obsługi bieżące, naprawiali awarie. Wnioskodawca zajmował się wymianą alternatorów, rozruszników, pasków klinowych, kół, tylnych mostów, wałów napędowych, sprzęgieł, skrzyń biegów, zawieszenia przedniego. Większość tych prac była wykonywana w kanale (przesłuchanie wnioskodawcy A. M. e-protokół z 24 IV 2018 roku 01:28:33 w zw. z 00:01:41, zeznania świadka Z. W. e-protokół z 24 IV 2018 roku 00:32:23, zeznania świadka R. B. e-protokół z 24 IV 2018 roku 01:10:16).

Poza kanałem wymieniano koła, także naprawy rozruszników trzeba było wykonywać na zewnątrz, a nie w kanale. Wymiana żarówek też odbywała się poza kanałem. Naprawami siedzeń zajmowali się tapiczerzy, regulację drzwi robił mechanik. Większość prac wnioskodawca wykonywał w kanale. Zdarzało mu się wymienić rozrusznik poza kanałem. Nieraz także zajmował się wymianą żarówek. W zajezdni zatrudnione były też odrębne ekipy naprawiające silniki i one pracowały poza kanałem (przesłuchanie wnioskodawcy A. M. e-protokół z 24 IV 2018 roku 01:28:33 w zw. z 00:01:41, zeznania świadka J. K. e-protokół z 24 IV 2018 roku 00:53:30).

Wnioskodawca zajmował się naprawami bieżącymi, silników nie naprawiał. Brygada przy naprawach bieżących liczyła od 15 do 17 osób, pracujących na trzy zmiany, w systemie czterobrygadowym. Praca na poszczególnych zmianach nie różniła się niczym (przesłuchanie wnioskodawcy A. M. e-protokół z 24 IV 2018 roku 01:28:33 w zw. z 00:01:41, zeznania świadka Z. W. e-protokół z 24 IV 2018 roku 00:32:23, zeznania świadka J. K. e-protokół z 24 IV 2018 roku 00:53:30).

Zmiana angażu wiązała się ze zmianą stawki zaszeregowania (przesłuchanie wnioskodawcy A. M. e-protokół z 24 IV 2018 roku 01:28:33 w zw. z 00:01:41)

W ciągu dnia pracy było około 10-12 zleceń (autobusów) przypadających na jedną osobę. Jeśli były grubsze prace to dwie osoby musiały pracować i wyjąć jakąś część. Przy jednym autobusie pracowała jedna, czasem dwie albo trzy osoby. Naprawiane były J., B., Ikarusy. Awarii było bardzo dużo (przesłuchanie wnioskodawcy A. M. e-protokół z 24 IV 2018 roku 01:28:33 w zw. z 00:18:06).

Przy zajezdni funkcjonował warsztat, w którym pracowali elektrycy i odbywały się naprawy rozruszników oraz alternatorów. Wnioskodawca tylko wyjmował te części i przekazywał do naprawy. W okresie zatrudnienia wnioskodawca korzystał z miesięcznego okresu urlopu bezpłatnego. Nie był oddelegowany do innej pracy i nie było także przestojów (przesłuchanie wnioskodawcy A. M. e-protokół z 24 IV 2018 roku 01:28:33 w zw. z 00:18:06).

Przy zajezdni była też mała hala, w której naprawiane były silniki. Mogło tam pracować 4-5 osób na jedną zmianę. Na hali było 10 stanowisk i narzędziownia, gdzie można było pobrać narzędzia. Na hali wszyscy pracowali w kanałach, ponieważ zakazano podnosić autobusy podnośnikami, ze względów bezpieczeństwa (przesłuchanie wnioskodawcy A. M. e-protokół z 24 IV 2018 roku 01:28:33 w zw. z 00:21:01 i 00:22:23).

Naprawa mogła trwać 4-6 godzin, niekiedy 8 godzin - przy wymianie silnika, a czasem i dłużej. Poza kanałem pracowali ślusarze, kontrolerzy, diagności. Wymianą opon zajmowali się gumiarze na gumowni, a wymianą żarówek warsztat elektryczny (zeznania świadka Z. W. e-protokół z 24 IV 2018 roku 00:41:49, zeznania świadka R. B. e-protokół z 24 IV 2018 roku 01:21:08).

Odwołujący nie dojeżdżał do napraw w terenie. Od takich napraw było pogotowie technicznie (przesłuchanie wnioskodawcy A. M. e-protokół z 24 IV 2018 roku 01:28:33 w zw. z 00:18:06, zeznania świadka Z. W. e-protokół z 24 IV 2018 roku, 00:47:59).

Czynności poza kalem wnioskodawca mógł wykonywać raz w tygodniu, albo raz na zmianę. Wymiana rozrusznika trwała przeciętnie pół godziny (przesłuchanie wnioskodawcy A. M. e-protokół z 24 IV 2018 roku 01:28:33 w zw. z 00:27:05).

W zajezdni zatrudnieni byli stażyści – pomagali mechanikom, wykonując takie same jak oni prace (zeznania świadka J. K. e-protokół z 24 IV 2018 roku 00:53:30).

Odwołujący posiada łącznie 25 lat, 7 miesięcy i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 25 lat, 6 miesięcy i 27 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 1 dzień okresów nieskładkowych (okoliczność bezsporna).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat (dla mężczyzn), oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat (dla mężczyzn).

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt. 1.

Wykaz prac zaliczanych do prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze zamieszczony został w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Przepis §4 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi przy tym, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W myśl przepisu §2 powołanego aktu prawnego, okresami pracy uzasadniającymi prawo do emerytury są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym

wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o którym mowa stwierdza przy tym zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 cytowanego rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Analiza treści wykazu A stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że do prac wykonywanych w warunkach szczególnych należą wymieniona w Dziale XIV pod poz. 16 prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

Powyższe potwierdza również analiza treści wykazu A stanowiącego załącznik do zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 roku w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dz. U. Ministerstwa Komunikacji nr 10, poz. 77) (dalej: zarządzenie Ministra Komunikacji) wskazuje, że do prac w warunkach szczególnych należą między innymi wymienione w dziale XIV zatytułowanym „prace różne” pod poz. 16 - „prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych” na stanowisku między innymi elektromechanika napraw pojazdów samochodowych i sprzętu budowlanego (poz. 16 pkt 1), mechanika napraw pojazdów samochodowych (poz. 16 pkt 2) pod warunkiem zatrudnienia wyłącznie w kanałach remontowych.

Stosownie do § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze **jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy**. Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl § 2 ust. 2 rozporządzenia - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca spełnił warunki do uzyskania emerytury w zakresie wymaganego wieku i ogólnego stażu pracy ubezpieczeniowego - co najmniej 25 lat. Przedmiotem sporu pozostawało, czy w okresie od 1 grudnia 1975 roku do 12 listopada 1991 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu powołanego rozporządzenia. Okresów tych organ rentowy nie uznał z uwagi na to, że pracodawca odmówił wydania stosownego świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą § 2 rozporządzenia stanowi jedynie domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy emerytalnej. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów /por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 r. sygn. III AUa 3113/08, opubl. LEX nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 r. sygn. III AUa 466/06, opubl. Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 r. sygn. III AUa 795/08, opubl. Orzecznictwo Sądów Apellacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60/. Jednocześnie w judykaturze ugruntowane jest stanowisko, iż regulacja § 2 rozporządzenia statuująca ograniczenia dowodowe nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków /por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. III UZP 5/85; uchwała Sądu Najwyższego

z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, opubl. OSNAPiUS 2001, nr 18, poz. 562/.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na okoliczność rodzaju i charakteru wykonywanych przez wnioskodawcę czynności przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę złożonej do akt sprawy dokumentacji, znajdującej się w aktach osobowych oraz zeznania zgłoszonych świadków.

W oparciu o dostępną dokumentację osobową ustalono, że wnioskodawca w spornym okresie zatrudniony był na stanowiskach: od 1 grudnia 1975 roku na stanowisku stażysty, od 1 marca 1976 roku – elektromontera, od 13 listopada 1978 roku – elektromechanika samochodowego, od 1 stycznia 1979 roku – elektromechanika napraw pojazdów samochodowych, od 1 października 1982 roku – mechanika napraw pojazdów samochodowych, od 1 czerwca 1991 roku – elektromontera napraw pojazdów samochodowych.

Jednocześnie w okresie od 27 października 1976 roku do 14 października 1978 roku odbył zasadniczą służbę wojskową.

Na okoliczność rodzaju i charakteru prac rzeczywiście wykonywanych, na wskazanych stanowiskach, Sąd przesłuchał samego ubezpieczonego oraz zgłoszonych przez niego świadków, którzy zatrudnieni byli razem z wnioskodawcą na podobnych stanowiskach. Na ich podstawie ustalono, że w okresie zatrudnienia niezależnie od nazwy zajmowanego stanowiska odwołujący zajmował się przede wszystkim bieżącą naprawą awarii autobusów i pracę tę wykonywał prawie wyłącznie w kanałach remontowych pod pojazdem samochodowym. Jak brygadzysta pracował na równi ze swoimi pracownikami.

W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle tak poczynionych ustaleń faktycznych, spełnione zostały przesłanki do tego, aby pracę świadczoną przez odwołującego w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. uznać za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu rozporządzenia. Wykonywane przez wnioskodawcę na tym stanowisku czynności odpowiadają wymienionym w dziale XIV wykazu A pod poz. 16 „pracom wykonywanym w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych”. Podkreślenia wymaga, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy - rzeczywiście wykonywanych zadań pracowniczych /wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 1 lipca 2014 r., III AUa 169/14/.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r. sygn. I UK 393/10, opubl. LEX nr 950426/. Nie byłoby zatem dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r. sygn. II UK 306/07, opubl. OSNP 2009/21-22/290/. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje skoro jednoznacznie ustalono, że prace wykonywane w kanale remontowym, polegające na naprawie należały do prac zaliczanych do wykonywanych w warunkach szczególnych określonych w stanowiącym załącznik do rozporządzenia wykazie A w dziale XIV pod poz. 16.

Jak przyjął Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 9 maja 2014 roku w sprawie III AUa 1255/13 - przyjęcia, iż zatrudniony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy nie niweczą natomiast krótkotrwałe nieobecności na stanowisku pracy związane np. ze szkoleniami, pracami biurowymi, sprawozdawczością, jak również wykonywanie innych prac, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, ale stanowią integralną część (immanentną cechę) większej całości, która już daje się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do cytowanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku (LEX nr 1469326).

W związku z powyższym fakt, iż sporadycznie wnioskodawcy zdarzało się wykonywać prace poza kanałem nie stanowi podstawy do odmowy uznania całego okresu pracy jako wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

Z okresu podlegającego zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych nie należy, w ocenie sądu, wyłączać okresu pracy na stanowisku stażysty, bowiem zgromadzony materiał dowodowy potwierdził, iż czynności wykonywane na tym stanowisku były tożsame z czynnościami wykonywanymi na później zajmowanych przez wnioskodawcę stanowiskach.

Do okresu tego wlicza się przy tym także okres odbywania przez ubezpieczonego czynnej służby wojskowej okresie od 27 października 1976 roku do 14 października 1978 roku (**1 rok, 11 miesięcy i 18 dni**), albowiem pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach, który po zakończeniu czynnej służby wojskowej powraca do tego zatrudnienia w przepisany terminie, zachowuje status pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w okresie pełnienia tej służby / wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 r., II UK 217/13, opubl. LEX nr 1408683/.

Zgodnie z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. „o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” (Dz.U.67.44.220) w brzmieniu obowiązującym w czasie odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej, pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych.

W oparciu o powyższe należy stwierdzić, że okres odbytej czynnej (zasadniczej) służby wojskowej przez pracownika zatrudnionego poprzednio w szczególnych warunkach pracy, który po zakończeniu tej służby zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia w ustawowym 30 dniowym terminie, traktuje się tak samo jak wykonywanie takiej pracy, a skoro okres ten podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od liczby lat pracy w szczególnych warunkach, to uwzględnia się go także do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym.

Pogląd taki wielokrotnie wyrażał także Sąd N.. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), jeżeli pracownik **w ustawowym terminie 30 dni** zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia (por. wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2006 r., sygn. akt III UK 5/06, OSNP 2007/7 – 8/108, M.P.Pr. (...)).

Pogląd ten został także ostatnio potwierdzony w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r. o sygn. akt II UZP 6/13, opubl. LEX nr 1385939, Biul. SN 2013/10/24, zgodnie z którą „czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art.32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.)”.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż wnioskodawca legitymuje się ponad 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych uprawniającym do wcześniejszej emerytury, który obejmuje lata od 1 grudnia 1975 roku do 12 listopada 1991 roku (**15 lat, 11 miesięcy i 19 dni**).

Nawet odliczając miesięczny okres urlopu bezpłatnego, o którym mówił wnioskodawca, a który nie znajduje potwierdzenia w dokumentacji osobowej, odwołujący wykazał ponad 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy zważył, że na podstawie art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do emerytury powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jej nabycia. Zgodnie zaś z art. 129 ust. 1 świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

W toku przedmiotowego postępowania udowodnione zostało, że odwołujący posiada ponad 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 13 grudnia 2017 roku, to jest od ukończenia wieku emerytalnego.

O kosztach postępowania przed sądem pierwszej instancji Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. w Z. na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Zgodnie z powyższym Zakład Ubezpieczeń Społecznych obowiązany jest ponieść koszty postępowania, z uwagi na fakt, że przegrał proces w całości. Koszty poniesione przez ubezpieczoną wyniosły łącznie 180 zł i zostały ustalone w oparciu o § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS wraz z aktami rentowymi.

21 V 2018 roku.